விதைப் பல்

கடிகாரத்தில் மணி 7.45–ஐக் காட்டியது. அடுப்பங்கரையிலிருந்த மாலதி, அவசர அவசரமாய்ச் சமைத்த உணவை, தன் மகன் ஆதன் பள்ளிக்கு எடுத்துச் செல்லும் பெட்டியில் எடுத்து வைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

பள்ளிப் பேருந்து வர இன்னும் சில நிமிடங்களே இருந்தன. அதற்குள் எல்லா வேலைகளையும் முடித்து, ஆதனைப் பேருந்து வருமிடத்திற்குக் கூட்டிப் போய்விட வேண்டுமே என்ற பரபரப்பால் அவள் பம்பரமாகச் சுழன்று கொண்டிருந்தாள்.

அந்த நேரத்தில், “அம்மா அம்மா” என்று மிகுந்த பதற்றத்துடன் அழைத்தவாறே வந்த ஆதன், ஒரு கையால் தன் வாயை மூடியவாறே வந்தான். அவன் முகம் பயத்தால் இருண்டு போயிருந்தது. தன் பதற்றத்தை வெளியே காட்டிக் கொள்ளாமல், “என்ன செல்லம் என்னாச்சு” என்றாள் மாலதி.

“அம்மா என் பல் வெளியே வந்துவிட்டது” – வாயைத் திறக்காமல் கையைத் திறந்து காட்டினான் ஆதன்.

இவ்வளவு தானா என்று ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்ட மாலதி, “இது ஒண்ணும் இல்லடா செல்லம். அம்மாவிற்கும் ஏழு வயதில் இப்படித்தான் பல் கீழே விழுந்து பிறகு புதுப் பல்லு வந்தது” என்று கூறித் தன் வாயைத் திறந்து பற்களைக் காட்டினாள்.

ஆதனிடமிருந்து ஒரு பெருமூச்சு வந்தது. “சரிம்மா எனக்கு எப்போம்மா புதுப் பல்லு வரும்?” என்று கேட்டான்.

மாலதி ஒரு நொடி யோசித்துவிட்டு, “தினமும் நீ எவருக்கேனும் ஒரு உதவி செய்து கொண்டு வந்தால் சீக்கிரத்தில் வந்துவிடும்” என்றாள்.

அப்பொழுது பள்ளிப் பேருந்து வரும் ஒலி கேட்டது. உடனே தன் பையை எடுத்துக் கொண்டு பொறுப்புடன் கிளம்பத் தயாரான தன் மகனை அணைத்து முத்தம் கொடுத்த மாலதி, அவனை அழைத்துக்கொண்டு சென்று பேருந்தில் அனுப்பி வைத்துவிட்டு வந்தாள்.

பேருந்தில் அமர்ந்தவுடன் தன் நண்பர்களிடம் ஏதும் பேசாமல் புன்னகைத்துவிட்டு, யோசிக்கத் தொடங்கினான் ஆதன். அம்மா சொன்னதைத் தனக்குள் ஒருமுறை சொல்லிப் பார்த்துத் தன் மனத்தினுள் பதிந்து கொண்டான். யாருக்கேனும் ஒரு உதவி தினமும் செய்யலாமென்று எண்ணினான்.

மாலதி, வீட்டுத் தோட்டத்தில் ஒரு இடத்தில் எலுமிச்சை விதைகளை விதைத்து அங்கேயே ஆதனுடைய வீழ்ந்த பல்லையும் புதைத்து வைத்தாள். மாலை 3.45, பேருந்து வரும் நேரம். ஆதன் வந்ததும் பசியாற லட்டு செய்து வைத்துவிட்டு வெளியே சென்று ஆர்வமுடன் காத்திருந்தாள்.

ஒரிரு நிமிடங்களில் பேருந்து வந்துவிட்டது, ஆதனுடன் மாலதி வீட்டில் நுழைந்தாள். உடை மாற்றிக் கை கால் கழுவிய பின் லட்டு சாப்பிட்டான் ஆதன்.
“அம்மா, நான் இன்று ஒரு உதவி செய்துவிட்டேன்" என்றான் மிக உற்சாகமாய். “என்ன செய்தாய் செல்லம்” என்று மாலதியும் மிக ஆர்வமாகக் கேட்டாள்.
“அம்மா இன்று நேத்ராவுடைய தண்ணீர் பாட்டில் கீழே விழுந்து கொட்டிவிட்டது. நான் அவளுக்கு என்னுடைய தண்ணீர் கொடுத்தேன்” என்றான் உற்சாகத்துடன்.
“மிகவும் நல்ல விஷயம்” என்று பாராட்டிவிட்டு, மகனைத் தோட்டத்திற்கு அழைத்துச் சென்றாள் மாலதி. “இங்கே பாருடா குட்டி புதிய மரம் நட்டிருக்கேன், உன்னுடைய பல்லையும் இந்த மண்ணுக்குள்ளதான் போட்டிருக்கேன். தினமும் நாம இந்த மரத்திடம் வந்து நீ செய்யும் உதவிகளைச் சொல்லலாம், மரமும் சந்தோஷமாய் வளரும் உனக்குப் புதுப் பல்லும் வளரும்” என்றாள் மாலதி.

மறுநாளும் ஆதன் பள்ளியிலிருந்து வந்து, “அம்மா இன்று பேருந்தில் கோகுலிற்கு ஜன்னல் சீட்டை விட்டுக்கொடுத்தேன். இது உதவியா அம்மா?” என்று ஆர்வமுடன் கேட்டான்.

“ஆமாம் செல்லம்” என்று சொன்னவுடன் தோட்டத்திற்குச் சென்று எலுமிச்சை மரத்துக்குத் தண்ணீர் ஊற்றிக்கொண்டே, தான் செய்த உதவியைச் சொல்லிவிட்டு வந்தான்.

மறுநாள் தன் தங்கை யாழினிக்கு விளையாட்டுச் சொல்லிக்கொடுத்து உதவினான். இப்படி நாட்கள் செல்லச் செல்ல, பல் முளைப்பதற்காகத்தான் செய்கிறேன் என்பதை மறந்து உதவும் பழக்கம் அவனுக்கு இயல்பாக வந்துவிட்டது. ஆறு மாதங்களில் ஆதனுக்கு வெளியே தெரிய ஆரம்பித்தது விதைப் பல். தோட்டத்திலும் எலுமிச்சை பூக்கத் தொடங்கியது.

நாம் விதைக்கும் எண்ணமே நாளை மரமாய் வளரும்.
நல்லதையே விதைப்போம்! நல்ல சமுதாயத்தை உருவாக்குவோம்!

தமிழினி

(சுமலதா)